

מסורת הש"ס

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבג.

**עין משפט
נר מצוה**

זא ב ג ד ה טו פ"א
מהכות שער אבות
הטומאות ה"י
מח ר ז מיי פ"ב מהל'
כלים הלכה יל:

שיטה מקובצת

א] אם מפשיטו לעשות פה
העור שטוח למטה ושולחן
לשכב עליו או לישב עליו
דמפשיטו פשוט כדרך
שאנו עושין לא היו העור
חבור לבשר שהנוגע בעור
לא כנוגע בבשר דמי
אלא כדי אחיזה היו
חבור וכו' ב] ולחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ג] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': ד] לחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ה] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': ו] לחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ז] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': ח] לחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ט] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': י] לחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: י"א] כדרך
שהחזה עושה דהאי כולו
חבור וכו': י"ב] לחמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת:

אינו אמרה להא שמעתא משמיה דריש לקיש והסומע טעה זין אינו לכאזו: **וארבעי אמר** זה כשיעור ד' מילין: **עבודה** היא כדי עבודה דמתניתין: **ליגון** גדוהי העובדים להלחם על בית מלחמתם: **קרקפלין** עור ראש אדם מת זה למכשפות במלחמה: **מתנני' המפשיט** כצמחה וכן **צטורה** שחוטט והוא טמא או צטמאה נבלה והוא טהור אם מפשיטו לעשות מן העור שטיח למטה ושולחן אדמפשיטו פשוט כדרך שאנו עושין: **כדי אחיזה** הו חבור יד להוציא טומאה מן הנבלה אם נוגע בו ולהניס טומאה לצד אם טהורה היא וטפי מהכא לא הו יד להניס ולהוציא טומאה ולקמן מפרש כמה כדי אחיזה: **ולחמה** אם מפשיטו כפול יולגוך חמת כעין אותן שעושין ללורך לצד ומתחיל מפה והפכו כלפי וצנה: **עד שיפשיט את החזה** הו חבור והנוגע צבור כנוגע בצד זין ליטמא זין לטמא מפני שהחזה קשה להפשיט מכל האצרים: **המרגיל** והסתחיל לחותכו מרגילה כלפי ראשה ומפשיטה כפול לחמת כולו חבור מפני שהחזה לסוף הפשטו הוא לפיכך כולו חבור והנוגע אף צבור המופשט כנוגע בצד: **עור שעל האזרה** מעלמו נפשט לפיכך אינו חבור לעשות המופשט הראשון חבור כדרך שהחזה עושה וזאת כולו חבור דקמני לאו דוקא כולו חלא עד החזה: **גב' מלאן** ואילך. משהפשיט כדי אחיזה צפשוט על פני כולו לאחר סדקו מן האזרה עד הזנב צאמצעית כדרך המפשיטין והפשיט כדי אחיזה קציבות כולו: **טהור המופשט** עד מקום חבורו אצל מחבורו ואילך הוא טמא משום שומר כדלמאן [קמ]. צנוגע כנגד הצד הנשאר מחורו: **טפת** מן העור המופשט שחורו למקום חבור קציבות כולו הו צית יד וטמא מפני שזרקינ לו שאזוח סם ומושך ומפשיט מאליו ולרז לאו יד חשיב ליה יא"כ מצטטלין בו את האוכל: **כשיעור הוא** כדי אחיזה: **צבור שנגד הצד** שלא נפשט עייין: **צטפת ראשון** הסמוך לכדי אחיזה כגון שלם הפשיט אלא טפחיים דאותו טמא הסמוך לכדי אחיזה אינו אזוח בו ומושך לפי שנוח לו לאחוז צטפת העור ולמשוך ולא זה ולא זה טוב לו אלא מפשיט

הנהגות הב"ח

א] הוב' ד"ה טהור וכו'
אבל משאופשט החזה שוב
דין קשה להפשיט ואין
דרך להניחו ק': ב] ב"ד
משום ד קשה לחמת
אחיה כל העור חבור לא
היא לו למעט אלא טפת:

**הנהגות מהר"ב
רנשבורג**

א] רש"י ד"ה טלת
וכו' וצ"ל דאמר צבחה
המקשה שלשה על שלשה
שהיא טמא וכו' אלא
טומאת שלם על שלם דחזי
ליה וכו' כ"ל: ב] ב"ד
כולה טומאה דשלם על
שלם היא וכו' כ"ל וכו'
צמיל פ"ב מהל' כלים ה'
י' ד"ה חזן וכו':

מוסף רש"י

אינו אמרה. ר' אינו אמרה להא מלחמת משמיה דריש לקיש ולא ר' אבהו אמרה (פסחים נו). לא שנו אלא לפניו. אנועית ידים ואחפלה דמהלך כדרך קאי, דלעיל גב' יד עד ד' מילין דמה יש לו להפסיד (טו). ומינה. מהל' ד' יוקי צר מינה דלאמר כדלמ' אפילו מיל אינו חבור, דוקא מיל קאמר הא פחות ממיל חבור (טו).

אויבו אמרה וארבעי אמר בה הודא מינייהו עבודה (א"ר יוסי בר' חנינא לא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אחד אינו חוזר רב אחא בר יעקב אמר ומינה מיל הוא דאינו חוזר הא פחות ממיל חוזר: ת"ר"ג ליגון העובר ממקום למקום ונכנס לבית הבית טמא שאין לך כל ליגון וליגון שאין לו כמה קרקפלין ואל תתמה שהרי קרקפלו של ר' ישמעאל מונה בראש מלכים: מתנני' המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיפשיט את החזה המרגיל כולו חבור לטמאה ליטמא ולטמא עור שעל הצואר רבי יוחנן בן גורי אמר אינו חבור וחכ"א חבור עד שיפשיט את כולו: גב' מכאן ואילך מאי אמר רב המור המופשט רבי אסי אמר טפח הסמוך לבשר טמא מיתבי המפשיט כשיעור הזה מכאן ואילך הנוגע במופשט טהור מאי לאו אפי' בטפח הסמוך לבשר לא לבד מטפח הסמוך לבשר תא שמע בעור שכנגד הבשר טמא עור שכנגד הבשר טמא הא בטפח הסמוך לבשר טהור תנא כל טפח הסמוך לבשר עור שכנגד הבשר קרי ליה ת"ש המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה וטפח הסמוך לבשר טהור הכא במאי עסקינן בטפח ראשון תנא כמה כדי אחיזה טפח והא תניא טפחיים אמר אביי טפח הכפול תניא נמי הכי כמה כדי אחיזה טפח כפול תנו התם טלית שהתחיל בה לקורעה כיון שנקרע רובה שוב אינו חבור וטהורה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבובי לא שנו אלא בטלית טבולת יום דמינו דלא חס עליה ואטבלה לא חיים עליה וקרע לה רובה אבל טלית שאינה טבולת יום לא גזרה דלמא לא אתי למיקרעה רובה אמר רבה שתי תשובות בדבר חדא שמה יאמרו טבילה בת יומא עולה ועוד עולת

מהור המופשט. למאי דפירש צנוטרס דסבר רב דכל יד שאין מטלטלין בו את האוכל אינו יד מימה דאמאי עד כדי אחיזה חשיב יד טפי וגרסה משום דכדי אחיזה ואילך יכול לאחוז בצד ענמו ולטלטלו אי נמי משום דכל זמן שלא הפשיט כדי אחיזה הוא קשה להפשיט ופעמים שמינוי כך זרקינ לו לטלטלו ממקום למקום אצל משהפשיט כדי אחיזה שוב אין קשה להפשיט ואין זו משום עד שיפשיט כולו וכן צחמת עד שיפשיט את החזה לפי שהחזה קשה להפשיט ולכן לפעמים מניחו כך שעה אחת ומוך כך יטרך לטלטלו אצל משהפשיט החזה (יו"ט) אין דרך להניחו כך ועוד יש לפרש טעמה דרב דלמא מלאן ואילך טהור המופשט מפני שקדי אחיזה כריך העור להיות יד ללורך הפשטה אצל ציתר מנדי אחיזה לא לפי שאם מחזיק צטפת העור אין יכול למשוך צכה ולהפשיט וכדי אחיזה סמוך לצד אין יכול להחזיק צידו העור היטב ולמשוך הלכך עד כדן אחיזה יכול להחזיק ולמשוך צטפת העור טפי לא כדפי' הקונט' גבי הא דמשני צטמון הוא צטפת ראשון שצטפהפשיט ושלשה טפחים שאין יכול להחזיק לא צטפת העור ולא צאמצע העור וי"מ כולה מתני' משום שומר דעד כדי אחיזה הו חבור וכו"ש פחות אם נגע שרץ צבור המופשט מניס טומאה לצד משום שומר ואע"ג דלמא לעיל (דף קט"ג) דעור כנגד הצד שומר דוקא הו שומר דעד חשיב כנגד הצד רבין כיון דחשיב הכל כמחומר וכן לחמת כל זמן שהחזה מחובר חשיב הכל מחובר אצל משום יד אין לפרש דלרז אסי דלמא טפח סמוך לצד טמא משום יד (ט) דלחמת אמאי כל העור חבור לא היה לטמא אלא טפח הסמוך לחזה דמאי שנה זין חוה לשאר אצרים אלא אלו ידו משום שומר הו דחשיב כל העור מחובר וכן לשון דהרי זה חבור משמע דהו משום שומר דידי מה שייך לשון חבור והכי מוכח צמ"כ דתניא התם צבולתה ולא צמפשיט לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיוציא כל החזה יכול שאני מוציא פחות ממשעור ת"ל יטמא אלא דטעמא דשטיח כדי אחיזה הו משום שומר דהא מיטמא דרשני לעיל (טו) שומר דנבלה ויד דריש לעיל מלכס כך פי' הרז רבינו יעקב מאורליינ"ש ואין

הג"י כן צמ"כ ולפי פירושו לא מטמא צמ"כ וגם צטעמאין אלא עד כדי אחיזה ולא כדי אחיזה בכלל דהיינו פחות מכשיעור שזכיר לשם: **בפירוש ר"ה** גריסין בטפח הסמוך לבשר טמא ופריך לרב דלמא טהור המופשט ומשני הכא צמאי עסקינן צטפח ראשון טפח ראשון כשמתחיל להפשיט העור עד כדי אחיזה וטפח הו טפח כפול כמו שמתפרש צטמוך ופרושי קא מפרש עד כמה כדי אחיזה היינו טפח סמוך לצד: **טלית** שהתחיל בה לקורעה כו'. פרי"ט כיון שנקרע רובה היא טהורה למפרע מתחלת קריעה ולשון שהתחיל לקורעה משמע כפירושו ומה שקשה לפירושו הקונטרס מפורש צפרק צהמה המקשה (לעיל דף עב: ד"ה צטפת): עולת

הג"י כן צמ"כ ולפי פירושו לא מטמא צמ"כ וגם צטעמאין אלא עד כדי אחיזה ולא כדי אחיזה בכלל דהיינו פחות מכשיעור שזכיר לשם: **בפירוש ר"ה** גריסין בטפח הסמוך לבשר טמא ופריך לרב דלמא טהור המופשט ומשני הכא צמאי עסקינן צטפח ראשון טפח ראשון כשמתחיל להפשיט העור עד כדי אחיזה וטפח הו טפח כפול כמו שמתפרש צטמוך ופרושי קא מפרש עד כמה כדי אחיזה היינו טפח סמוך לצד: **טלית** שהתחיל בה לקורעה כו'. פרי"ט כיון שנקרע רובה היא טהורה למפרע מתחלת קריעה ולשון שהתחיל לקורעה משמע כפירושו ומה שקשה לפירושו הקונטרס מפורש צפרק צהמה המקשה (לעיל דף עב: ד"ה צטפת): עולת

הג"י כן צמ"כ ולפי פירושו לא מטמא צמ"כ וגם צטעמאין אלא עד כדי אחיזה ולא כדי אחיזה בכלל דהיינו פחות מכשיעור שזכיר לשם: **בפירוש ר"ה** גריסין בטפח הסמוך לבשר טמא ופריך לרב דלמא טהור המופשט ומשני הכא צמאי עסקינן צטפח ראשון טפח ראשון כשמתחיל להפשיט העור עד כדי אחיזה וטפח הו טפח כפול כמו שמתפרש צטמוך ופרושי קא מפרש עד כמה כדי אחיזה היינו טפח סמוך לצד: **טלית** שהתחיל בה לקורעה כו'. פרי"ט כיון שנקרע רובה היא טהורה למפרע מתחלת קריעה ולשון שהתחיל לקורעה משמע כפירושו ומה שקשה לפירושו הקונטרס מפורש צפרק צהמה המקשה (לעיל דף עב: ד"ה צטפת): עולת

כסכין אצל לאחר שהפשיט קנת שלשה טפחים וארבעה והעור המופשט מוכיז כלפי מטה אזוח צטפח הסמוך לצד ומושך וכוזד העור מקייעו: יש טפח ששיעורו כפול: טלית שהסתחיל זה לקורעה שנטמאה וזה לקורעה לצטלה מתורת טלית ומתחר שניה ראויה למלאכה הראשונה ואין שמה עליה מטהרת אע"פ שיש צעיריה שלם על שלם ועדיין ראויה לקבל טומאה טהורה מטומאתה ראשונה דומיא דלי חרס דשיצירתו מטהרתו ושצדיו מקבלין טומאה כדלמרי' דאלו טרפות (לעיל דף נ"ד): הן וקרקרותיהן ודופנותיהן. ואף על גב דלמא צבחה המקשה (לעיל דף עב:) שלשה על שלשה שהיא טמא מדרס ומגע הו וחלקו טהור מן המדרס ועדיין טמא מגע הזב אלא מצטמא א' שלשה על שלשה דחזי ליה לא צבלה מיניה התם הו דוחו עליה צ' טומאות טומאת מדרס חמורה וטומאת מגע קלה אהניא ליה חלוקה לצבל מגעו טומאת מדרס דמו לא חזי ליה ופשה לה טומאת מגע דחויא לשלם אצבעות אצל הכא חד שמה הו כולה טומאה ב' ודלשלשה על שלשה היא וקריעה מהניא לצטולי שמה מינה דמו לא פש עליה מידי: לא שנו אלא צטלים טבולת יום. שנטמאה והטבילה זרקינ להשתמש זה טהרות קודם שיצריז שמה ולפיכך זה לקורעה דהכא הו דל גורינ דליקריעה כולה אצל רוצא לא דילמא חיים עליה ולא אתי למקרע רוצא דמיון דלא חס ועליה אצבילה שהמים קשין לה ולא חס לך לא חיים עליה נמי וקרע רוצא: אצל טומאה ולא הטבילה וזה לטהרה בקריעה זו לא סגי לה צרוצא עד שיקרעה כולה: דילמא לא אתי. למעבד רוצא אלא פלגא ואמר רוצא הו: הו. חדא. צטבולת יום ליכא לאוקומה ולהשתמש זה ציום שהטבילה שהרואה אינו מצינ זה שנקרעה לטהר וקצור על ידי טבילתה משתמשין זה ויאמרו טבילה צת יומא עולה בלא הערב שמש ועל כרחק מתניתין לאו ציום טבילה עסקינן אלא צבלה הטבולה כל יעקב וקרעה ציום המתרת לטומאתה דהרואה ששתמש זה אומר שהטבילה אלתמול: ועוד. דקאמת גזירה רובה אפו חליה: עולת